

Diepholzer Moor najaarsweekend 2015: Kraanvogels, Grus grus.

Beja Leenen

De kraanvogel, weer zo'n soort waar je blij van wordt. Geweldig zoals ze kunnen landen, stil zwevend, de poten als landingsgestel al uit, gezellig kwebbelend met elkaar in de lucht zie je ze aankomen op de verzamelplaats. Wachtend op de anderen. Van alle kanten komen ze aan. Landen tegen de wind in, met de wind mee . . . De windrichting maakt niet uit.

Als spaghetti slierten komen ze aan, zo vertrekken ze ook 's morgens weer met zijn allen en beheersen ze kort het lage luchtruim boven de horizon. Dan splitsen ze zich op in kleinere groepjes om onder andere te gaan eten op de nog niet omgeploegde maïsakkertjes. Hun rode kopkapje blijkt geen veren te bevatten, maar is huid.

Een hele sociale vogel, maar waarom heet deze prachtvogel zo? Misschien vernoemd naar hijskranen? Of andersom. Wat was er eerder, de vogel of de kraan? Wellicht is zijn wetenschappelijk naam *Grus grus*, een klanknabootsing van zijn trompetachtige roep kruu kruu. Of heeft hij gewoon een kranig karakter?

Vrijdag 6 november vertrokken we 's ochtends tussen half zeven en acht uur van NS-station Bussum Zuid. Het was een colonne van Nederlandse auto's, die als een sliert langzaam zigzaggend over de wegen ten oosten van Osnabrück ging op weg naar het Diepholzer Moor voor een kraanvogelweekend.

Onderweg waren de deelnemers gezellig aan het kwetteren door hun portofoons, om te ontdekken, dat hun Tom Tom's allemaal andere ideeën over de route hadden. Steeds weer bracht Wouter, een van de excursieleiders, uitkomst. Soms werd een benzinestation aangedaan om veel meer te doen dan tanken? Af en toe bezweek er bijna een auto. Dan moest er zou er een kraanwagen aan te pas moeten komen. De chauffeur zou dan zijn auto gerepareerd weer op moeten halen en pas later nog 'kraan kunnen gaan vogelen' bedachten wij. Om 10.30 uur zaten we aan de koffie met heerlijke 'kuchen' van Karsten in het NIVON-huis in Vehrte.

Wat daarna volgde waren de tochten van en naar het NIVON-huis, heen

en terug naar de Diepholzer Moorniederung. Langs maïsvelden en de kijkhut bij de moerassen en naar de slaappleatsen, waar de kraanvogels met de poten in het water de nacht doorbrengen.

Die middag zagen we de eerste kraanvogels, nog maar vijftig of honderd.

Maar bij de verzamelplaats kwamen ze tussen 16.00 en 17.00 uur van alle kanten, duizenden, imponerend!!

Daar kregen we achtergrondinformatie van Thorsten Obracay, een ware Duitse kraanvogelkenner. We moesten veel geduld opbrengen om al die duizenden weer te zien opstijgen, richting slaappleatsen. Eindelijk, het was bijna donker, vertrokken ze en toen was het stil.

De volgende ochtend zouden we ze weer horen ontwaken en zien vertrekken van hun slaappleats.

Dat deden we en moesten vroeg op, maar vertrokken toch te laat. Het bleek behoorlijk druk een touringcar en de parkeerplaats vol auto's.

Op zondagmorgen ging het beter.

Onder een donkere sterrenhemel met sikkelman reden we tijdig weg van onze eigen slaappleats.

Extra genieten was het in de auto van Han en Letty met een 'glazen' dak...!! In het donker kwamen we aan en hadden in alle stilte de kijkhut en de dijk voor ons alleen. Die ochtend maakten we nog een wandeling rond de Dümmer See, in een heerlijke temperatuur, met zon en rust. Er waren geen kraanvogels

meer, maar wel ganzen. Wat we die dagen nog meer zagen, waren een mannetje blauwe kiekendief, klap-ekster, buizerds, heel veel ganzen en watersnippen, maar dat heb ik allemaal minder opgeslagen. Ik was een paar dagen betoverd door de kraanvogels!

Ineens was daar het eind van het weekend, met nog een lunch met soep. Karsten, onze NIVON-vader, die wel werk voor twee had verzet, werd bedankt door Margreet. Op haar beurt kreeg zij, omdat zij wel werk had verzet voor drie, veel lof van Wouter.

Ook veel dank verdienen Poul en Wouter, onze gidsen en alle chauffeurs, want de route in het donker was soms niet makkelijk, onder andere door opduikende slagbomen en reeën.

Op weg naar huis op de A1 belandden we in een file ontstaan door een uitgebrande auto, gelukkig niet die van Poul.

Het rode kapje is huid

Bert Roelofs